

Turgut Yasalar

MÜSAİT BİR YERDE
İNECEK VAR

© KARAKARGA YAYINLARI 202

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

MÜSAİT BİR YERDE İNECEK VAR

Turgut Yasalar

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarım: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Nisan 2019

2. Baskı: Temmuz 2019

ISBN: 978-605-7865-04-5

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

1 Lira	9
Ahhh, Ohhhh, Ufff.....	13
Vukuat İstiyoruz!	16
Çember Sakallı Minibüsçü Abim	19
Cezaevinde Tiyatro, Ümraniye'de Kaybolmak ve IKEA	25
Al Şekerini, Bozma Tadımızı	34
Bir Sepette Kırk Yumurta Var, Altı Çıktı Kaç Kaldı?	38
Mübarek Cuma	43
Aaaa, Yok, Ben Öyle Bir Şey Yapamam, Ben Kızım!	48
Yerdeki Birgün	51
Hıyarlardan Hıyar Beğen.....	54
Hıyarlardan Hıyar Beğen -2	56
Hıyarlardan Hıyar Beğen -3	57
Hıyarlardan Hıyar Beğen -4	61

Tim Burton Saçlı Genç ve Çevirmen	62
Bir Yılbaşı Hikâyesi	67
Şakacı Abiler.....	73
Güzel Abiler	78
Para Seviciler.....	80
Acemi Âşık Şoför.....	81
Otobüsteki Âşık Şarkıcı Avukat.....	84
Zeynep	87
Kartal ve Pendik'in Emekçi Kadınları.....	90

1 Lira

Akşam 22.00 suları, minibüs yoluna indim, bana bu geceki maceramı yaşatacak minibüsümü bekliyorum. Ne ki gelen giden yok. Bir sürü otobüs geçti, ama tek bir minibüs yok.

“Hay Allah, keşke biraz geriye yürüyüp şu otobüslerden birini yakalaysaydım,” derken baktım geliyor. Heyecanlandım elbette... Daha elli metreden selektör yakmaya ve korna çalmaya başladı. Elimi kaldırdım, önümde durdu. Durdu durmasına amma velâkin ayakta bir sürü yolcu var. Çaresiz bindim. İyi ki binmişim, yok de-yip binmezlik etseymişim annemin genelevde çalıştığını öğrenmiş olacaktım. Anlatacağım...

Abim Trabzonlu. Hemen başının üstünde yaklaşık bir metrelik Trabzonspor flaması gerilmiş. Ah, dedim, ön koltuk boş olaydı da şununla bir futbol muhabbeti açıyordum; “Ne zaman gelecek sizin şu kupa bea?” diyeydim. “Ama kabahat sizde be kardeşim, çok pasif kalıyorsunuz,” diye kışkırtıyordum. Ama ön koltuk bir hayal. Neyse zar zor parayı uzattım ki hemen önümdeki koltuktaki kadın kalktı. Kıvrak bir vücut hareketiyle kadına yol verdim, ama aynı zamanda yerin kapılmaması için izin vermeyecek bir baraj oluşturdum. Bütün bunları yaparken ani fren ve ani kalkışlardaki savrulmalara direndim ve yerime oturdum. Ohh...

Yanımda genç ve hayli güzel, başörtülü bir kız var. Çok inçli bir Samsung cep telefonuyla Face'te dolaşiyor. Abi kaptırmış gidiyor. Ayaktakiler yayık ayrıntı gibi çalkalanıyor.

Abi renk körü, kırmızı filan tanımıyor. Uzun süredir önünde giden bir minibüs olmadığını bilinciyle yolda ne kadar ördek varsa toplamak üzere gaza yüklenmede. İnenlerden hemen inmesini beklemekte, hatta inen genç bir erkeğe neredeyse durmamakta; aynı şey binenler için de geçerli. Sürekli komut veriyor: "Hadi, çabuk çabuk."

Bu arada ayaktakilerin arka tarafa toplanmasını istiyor:

"Beyler, şöyle arkaya doğru, tek sıraaaa."

Benim hizamın biraz önünde duran genç arkaya geçmedi. Ve elbette abimden azarı işitti: "Duymuyor musun kardeşim, geçsene şöyle arkaya. Tek sıra beyleerrr..."

Bizim genç fırçalanmayı gururuna yediremedi, söylendi, hatta benim duyabileceğim bir volümde bir küfür de savurdu. Ve fakat dötü de arkaya gitmemeyi, abime diklenmeyi göze alamadı, kuyruğu kıvrıp tek sıraya geçti arkaya doğru. Kim bilir kafasının içinde ne kavga etmiştir şoförle...

O ara bir baktım, ayağımın dibinde 1 (bir) Türk Lirası garip garip bana bakıyor. Hemen sağ ayağımla başkalarının görmesini engelledim. Niyetim kimsenin bakmadığı bir anda parayı alıp cebeye indirmek, bu geceki yolculuğu yüzde elli indirimle tamamlamak.

Sonra aklımdan geçenlerden ötürü utandım kendimden, "Ulan Turgut," dedim, "al şu parayı uzat şoföre. Yok ulan, niye vereyim, at cebine."

Başladım nefsimle mücadeleye. Ama Allaktan abim kendi kendime yaptığım mücadeleyi unutturacak hareketler çekiyor. Kafamı kaldırdım ki bir minibüs bizi geçti. Arkasında "Satılık Hatlı Minibüs" yazıyor.

Ve yarış başladı. Bu geceki hasadın tamamını toplamayı düşünen Trabzonlu abime sıkı bir rakip çıkmıştı. Şimdi bir biz öne geçiyorduk, bir Satılık Hatlı Minibüs. Abim zaten inen binenlerin eylemlerini jet hızında tamamlamasını istiyor: “Hadi kardeşim, hadi birader...”

Bir ara bir kadın indi, kendini kaldırıma zor attı, bizimki ikiden üçüncü vitese takacaktı ki, arkadan üç genç “Abi bizi indir,” dediler. Vayyy, abime bu yapılır mı?

“Beş metre bile değil be kardeşim, niye önceden inmiyorsunuz!”

Gençler dalga geçerek kusura bakmamasını istediler. Üç kişi olmasalar abim onlara günlerini gösterirdi, ayrıca Satılık Hatlı Minibüs’ü unutmamak lazım. Üç indirdik, beş alırız icabında.

Tam Satılık Hatlı Minibüs’ü geçmiştik, önümüzdeki ilk müşteri-yi biz kapacağız, annesi genelevde çalışan biri el kaldırmasına rağmen minibüsün dolu olduğunu görünce binmekten vazgeçti. Annesinin genelevde çalıştığını abimin “orospu çocuğu” demesinden anlıyorum. Yol boyunca iki üç annesi genelevde çalışan daha oldu.

Ama esas annesi genelevde çalışan Satılık Hatlı Minibüs’ün şoförü. Hatta abim o kadar çok saydı ki, annesinin artık mamalık mertebesinde olduğunu anladım.

Kırmızıda biz durmuyoruz ama kurala uyanlar var. Bir ara bir motosiklet ışıklarda durdu. Abim başladı kornaya kesintisiz basmaya. Motosiklet sürücüsü ne olduğunu anlamak üzere arkasına bakınca abim hemen başıyla kenara çekilmesini istedi. Motosiklet sürücüsü ürktü, komutu yerine getirdi. Abim yeni bir zafer kazanmış komutan edasıyla vitesleri seri hareketle birden ikiye taktı ve yapıştırdı.

Fakat her kırmızı öyle hemen aşılamıyor; kimi zaman üç beş araç durmuş oluyor. Bostancı’yı geçmiştik, o ara ışıkların hemen

altında iki sevgili birbirlerine sarılmış öpüşüyorlar, bir türlü birbirlerinden ayrılamıyorlar. Yeşilin yanmasıyla abim kornaya olanca gücüyle öyle bir bastı ki gaflet ve delalet içindekiler uyanınsın, gaza bassınlar. Kornanın gücü sevgilileri de ayırdı ve başlarını bizim minibüse çevirdiler. Abim hemen ablayı minibüsüne kabul etti. Ellisinde, ama hâlâ mihrap yerinde abla bindi, parasını ödeyip arkaya geçti, ihtimal boş bir yer buldu. Ama Mihrap Yerinde Abla İdealtepe'ye geldiğinde ayağa kalktı ve ışıklarda inmek istediğini hayli yüksek sesle belirtti. Fakat abim için öncelik ışığı geçmek olduğundan ayağını gazdan çekmedi. Mihrap Yerinde Abla kararlılığını sertçe ifade etti: “Şoför Bey, ışıklarda dedim.”

Abim durdu, “Durduk ya,” der bir edayla Mihrap Yerinde Abla'ya kötü kötü baktı. Mihrap Yerinde Abla minibüsten inerken “Tabakhaneye bok yetiştiriyor...” demez mi... Abim altında kalmazdı, kalmadı elbette, kendisinden sunturlu bir cevap beklerken; “Sensin bok,” dedi. Evet, sadece “Sensin bok,” dedi ve beni hayal kırıklığına uğrattı.

Mihrap Yerinde Abla'nın indiği yerde aklıma yerdeki para geldi, eğildim aldım ama hemen cebime atmadım. Hâlâ iyi niyetle bir lirayı elimde tutuyorum. Gaz, ani fren, orospu çocuğu, hadi birader, biraz çabuklarla Maltepe'ye geldik. Elimde tuttuğum parayı inmek üzereyken cebime attım:

“Sen hak etmedin be orospu çocuğu abicim bu bir lirayı...”

Ahhh, Ohhhh, Ufff...

Aslında her biri farklı bir renk ama bu akşamki başkaydı. Caddeye çıktım, gelen yeni tip Karsan'a el kaldırdım, bir on metre kadar sonra ancak durabildi, beş liralığı uzattım, "Maltepe," dedim, üç demir lirayı geri aldım, ortada bir yere oturdum. Çok kısa bir süre sonra ön koltuk boşaldı ve fırladım öne geçtim. Baktım bu akşamki şoför abim telefonda ve manitasıyla İngilizce konuşuyor. Evet, İngilizce. Büyük ekran telefonunu kadranların bulunduğu bölmeye dayamış, görüntüde kendisi var. Kulağında da kulaklık, sol eliyle sürekli mikrofonu ağzına dayayarak konuşuyor.

Abim hayli yakışıklı, kara yağız, pis sakallı, uzunca boylu bir delikanlı. Ayağında kenarı beyaz bantlı lacivert bir eşofman, üstünde kapüşonlu gri bir polar...

Kulak verdim. İngilizce anlatıyor; her saniye, her dakika, her saat, her gün, her hafta onu düşünüyormuş. Ayrıldıkları her günü sayıyormuş. Tamı tamına iki ay on beş gün geçmiş. Arada bir ahlıyor, ofluyor, sanki orgazm sesleri çıkıyor. Dönüp bakmamaya çalışıyorum uyanmasın, rahatsız olmasın da muhabbete devam etsin diye. Gerçi hiç orali değil... Ahhhh... Ohhhh... Uffflar gırla gidiyor.

Manita sanırım Rus. Türkiye'ye davet ediyor. Marmaris'e kız kardeşinin yanına, ardından Antalya'daki kuzeninin yanına gidebileceklerini anlatıyor. Kız belli daha önce Kapadokya'yı görmüş,

önce oraya gitmek istediğini anlıyorum abimin verdiği cevaptan: “Okey, tri dey dı Kadapokya, tri dey dı Marmaris, tri dey dı Antalya...

İngilizce Tarzancanın hayli ötesinde. Sadece “the” artikelini nerede kullanacağına, nerede kullanmayacağına dair kafa karışıklığı var. Kullanması gereken yerleri atlayıp, bütün özel isimlerin başına ekliyor. Önemli değil, derdini şahane anlatıyor. Hatta zaman zaman beni hayli şaşırtan kelimeler kullanıyor. Ardından ekliyor: Ahhh... Ohhhh... Uffff... Kız artık neler diyorsa...

Manitanın bir kız arkadaşı var. Onu da davet ediyor Türkiye’ye. Ve fakat anlıyoruz ki kız arkadaşa “mani problem”. O zaman olmaz. Mani evri dı vörlđ problem. Zavallımı davet etmekten vazgeçti.

Kız anlaşılan şu anda nerede olduğunu sordu. El Cevap: Near Maltepe... Tugedır iting Adana Türkış kebab, yu rimembır? Yea...

Anladığınız üzere Maltepe’ye yaklaşmıştık. İnanır mısınız, vaktin bu kadar hızlı geçtiğini anlamamıştım.

Derken yaşlı bir abla bindi, bir miktar bozuk para verdi, sonra sordu: “500 milyon mu verdim?”

“Evet abla.”

“Hay Allah.”

Kadın elli kuruşu geri istedi, yerine bir lira verdi...

Allah deyince hatırladım, bir ara Allah’a teşekkür etti bizimki kendisini manitayla tanıştırdığı için, ama Türkçe: “Teşekkürler Allahhhhh...” Belli kıza bizimki bir miktar Türkçe de öğretmiş. Malum en iyi yabancı dil, dil dile değerek öğreniliyor.

Aaa, bir baktım bizimki telefonu kapatmış. Ne ara bitti konuşma, ben niye farkına varmadım, son sözleri neydi? Kendime kızdım... Çünkü Adana Kebab yemelerini hayal ediyordum o ara... Kötü dalmışım.

Maltepe'ye geldik, ışıklarda inmek istediğimi söyledim. Bir ara İngilizce vedalaşayım, manitayla birlikte güzel bir gelecek dileyeyim istedim, vazgeçtim. Bütün konuşmaları dinleyip kaydettiğimi düşünür, mahcup olur...

Bizim Rıfat taksi şoförlüğü yaptığı günlerde benzer bir olay yaşamıştı. Genç bir çift taksisine binmiş, şoför anlamasın diye aralarında uzun uzun İngilizce konuşmuşlar. İnerlerken Rıfat pürüzsüz bir İngilizceyle uğurlamış genç çiftimizi. Oğlanın şaşkınlığını gülerek anlatmıştı...

Bir tanıdığım var, adını şimdi vermeyeyim, evli ve kızları var. Ve fakat hayli zampara bir kardeşim. İki yıl önce karşılaştım, sordum:

“N'aber?”

“Avusturalya'ya gidiyorum abi.”

“Hayrola?”

“Avustralyalı bir kızla tanıştım abi.”

“Türk m?”

“Değil abi, Avusturalyalı.”

“E oğlum sen İngilizce mingilizce bilmezsin ki, nasıl anlaşıyorsunuz?”

“Mike mike ğreniyorum abi.”